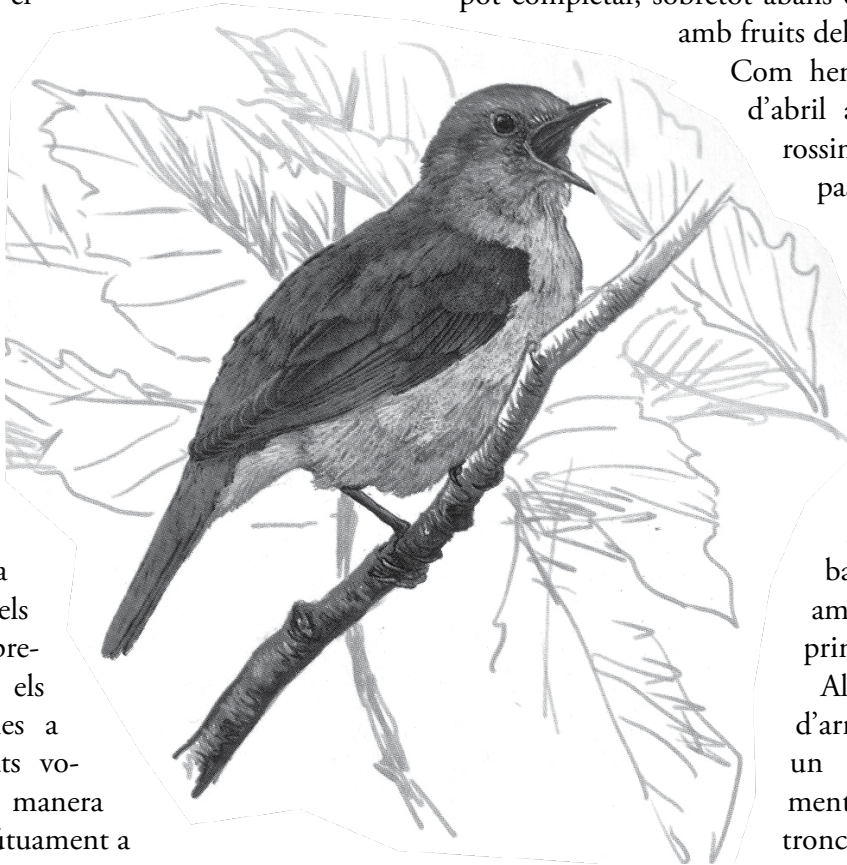

El rossinyol

Més escoltat que no pas vist, el rossinyol és un ocell amb un discret plomatge de tons marronosos, un tarannà espantadís i un comportament solitari. Passaria absolutament desapercebut si no fos pel seu magnífic cant, un cant que enamora per la musicalitat de la seva melodia i sorprèn pel vigor de la seva execució.

Efectivament, els coneguts refilets del rossinyol són la causa principal de la popularitat d'aquest petit ocell. Cap altre no és capaç de cantar amb la riquesa de tons i registres amb què ho fa el rossinyol, i menys amb l'energia i perseverança que hi posa aquest. Tan bon punt arriba a Europa, cap a finals d'abril, el mascle comença a assajar el cant per atreure la femella, que arriba al cap d'uns deu dies. Tot primer canta, sobretot a la nit, i més endavant cantarà tant de dia com de nit, encara que més sovint a la matinada i al vespre.

S'ha comprovat que els rossinyols aprenen a cantar els uns dels altres. Els joves aprenen dels adults i els adults són sensibles a les millors qualitats vocals dels veïns, de manera que s'esperonen mútuament a aconseguir estrofes més llargues i tonades més melodioses. Com moltes altres espècies migradores, el rossinyol es manté fidel a la seva zona de cria, fet que comporta l'aparició de famílies enteres entrenades en una determinada manera de cantar que pot ser ben diferent a la d'altres famílies de llocs allunyats. Els antics ocellaires, aficionats al cant dels ocells, coneixien bé aquestes diferències i reconeixien i valoraven el lloc de procedència d'aquests petits cantaires.

L'hàbitat preferit del rossinyol és el bosc de zones baixes amb vegetació espessa i humida, marges embrollats on poder-se amagar, prop de corrents d'aigua, zones que van des del nivell del mar fins a la cota de mil metres.

Els insectes són la base de la seva alimentació, que pot completar, sobretot abans de tornar a l'Àfrica, amb fruits del bosc.

Com hem dit, cap a finals d'abril arriben els primers rossinyols. Vénen de passar l'hivern al tròpic africà, entre el desert del Sàhara i la selva equatorial. Un cop travessada la Mediterrània, s'escampen per l'Europa central i del sud fins a arribar a Rússia. Restaran amb nosaltres fins a primers de setembre.

Al cap de poc temps d'arribar, la femella fa un niu considerablement gran, amb petits troncs i herbes seques, i el folra per dins amb berriscol, plomes i pèls. Normalment escull un lloc ben amagat, arran de terra, enmig de vegetació espessa o dins d'un esbarzer. La posta sol ser de quatre o cinc ous, i quan neixen els pollets són alimentats amb escreix pels pares a base d'erugues i petits insectes perquè al cap de deu o dotze dies surtin del niu.

QUICO FERRER